

CHÚA NHẬT TUẦN XXXII MÙA THUỜNG NIÊN NĂM B

⇒ Trong những ngày ấy, tiên tri Êlia chỗi dậy lên đường đi Sarephta. Khi ông đến trước cửa thành, ông thấy một quả phụ đang lượm củi; ông gọi bà và nói với bà rằng: “Xin đem cho tôi một ít nước trong bình để tôi uống”. Đương lúc bà đi lấy nước, ông gọi lại mà nói: “Xin cũng mang cho tôi một miếng bánh”.

Bà thưa: “Có Chúa là Thiên Chúa hằng sống chứng giám: Tôi không có sẵn bánh, tôi chỉ còn một nắm bột trong hũ với một ít dầu trong bình. Ngày đây tôi lượm vài que củi về nấu cho tôi và con trai tôi ăn, rồi chết thôi”.

Êlia trả lời bà rằng: “Bà đừng lo, cứ đi và làm như bà đã nói. Nhưng, với chút bột ấy trước hết hãy làm cho tôi một cái bánh nhỏ, đem ra đây cho tôi, sau đó hãy làm cho bà và con trai bà. Vì Chúa là Thiên Chúa Israel truyền rằng: **‘Hũ bột sẽ không cạn và bình dầu sẽ không vơi đi cho đến ngày Chúa cho mưa xuống trên mặt đất’**”.

Bà đi làm theo lời ông Êlia; chính ông và bà cùng cả nhà đều đủ ăn; từ ngày đó hũ bột không cạn và bình dầu không vơi như lời Chúa đã dùng Êlia mà phán. (V 17:10-16)

⇒ Đức Giêsu không tiến vào cung thánh do tay người phạm làm ra chỉ là hình bóng cung thánh thật, nhưng Người vào chính thiên đàng, để từ đây xuất hiện trước tôn nhan Thiên Chúa vì chúng ta. Người không còn hiến dâng chính mình nhiều lần, như vị thượng tế vào cung thánh mỗi năm một lần với máu không phải của mình. Chẳng vậy, từ tạo thiên lập địa, Người đã phải chết nhiều lần; nhưng từ nay cho đến tận thế, Người chỉ xuất hiện một lần tế lễ chính mình để huỷ diệt tội lỗi. Như đã quy định, người ta chỉ chết một lần

thế nào, sau đó là phán xét, thì Đức Kitô cũng hiển tế một lần như vậy, để xoá tội lỗi của nhiều người. Người sẽ xuất hiện lần thứ hai, không phải để chuộc tội, nhưng để cứu độ những ai trông đợi Người. (Dt 9:24-28)

⇒ Khi ấy, Chúa Giêsu phán cùng dân chúng trong khi giảng dạy rằng: ***“Các ngươi hãy coi chừng bọn luật sĩ. Họ thích đi lại trong bộ áo thụng, ưa được bái chào ngoài công trường, chiếm những ghế nhất trong hội đường và trong đám tiệc.***

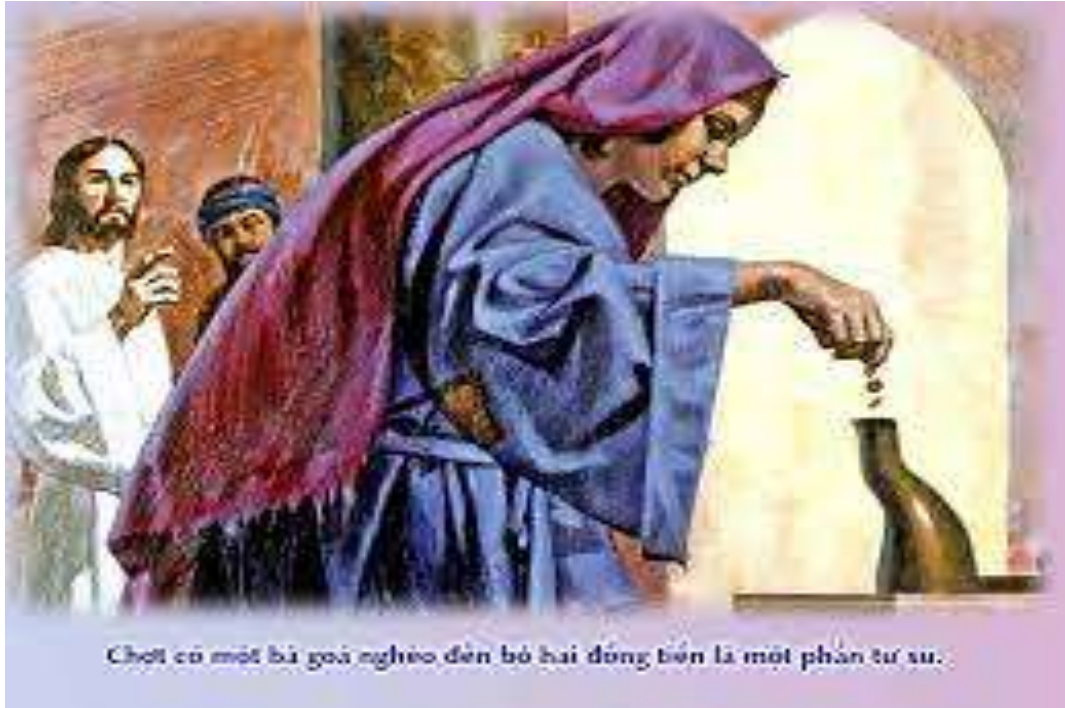

Họ giả bộ đọc những kinh dài để nuốt hết tài sản của các bà góa: Họ sẽ bị kết án nghiêm ngặt hơn”.

Chúa Giêsu ngồi đối diện với hòm tiền, quan sát dân chúng bỏ tiền vào hòm, và có lắm người giàu bỏ nhiều tiền. Chợt có một bà goá nghèo đến bỏ hai đồng tiền là một phần tư xu. Người liền gọi các môn đệ và bảo: ***“Thầy nói thật với các con: Trong những người đã bỏ tiền vào hòm, bà goá nghèo này đã bỏ nhiều hơn hết. Vì tất cả những người kia bỏ của mình dư thừa, còn bà này đang túng thiếu, đã bỏ tất cả những gì mình có để nuôi sống mình”***. (Mc 12: 41-44)

***

+> ... **‘Hũ bột sẽ không cạn và bình dầu sẽ không voi đi cho đến ngày Chúa cho mưa xuống trên mặt đất’**

== [chuyện xem ra có vẻ tếu, nhưng có thật] Ngày 22 tháng 12 năm 1980, 6 Anh Em (3 Huynh Đệ và 3 tu sinh) thuộc cộng đoàn Mossard Thủ Đức “mãn khóa học tập cải tạo... tốt” và được trả tự do (nhưng KHÔNG được trả quyền công dân, dù chỉ là **dân làm chủ... không**). Một số bạn bè, cựu học sinh, phụ huynh học sinh, thân hữu, v.v... nghe tin, vội đến Mai Thôn không phải để thăm nuôi, mà để chúc mừng học tập thành công, đạt mục tiêu TỐI ƯU, với quà cáp thật hoành tráng như thuốc Lào 3 số 7, cà-phê cao cấp có pha chế đặc biệt với cau khô, v.v... để khi pha cà-phê với “cái nôi ngồi trên cái cốc” thì sẽ thấy từng giọt từng giọt cà-phê ròi xuống cái cốc, giọt nào giọt nấy đặc sệt, thấy mà thèm! – cần phải nói thêm rằng Mai Thôn là nơi tạm trú bất hợp pháp vì trong bằng cấp mãn khóa có ghi rõ: **đương sự PHẢI về sinh quán** (phải hiểu là **dưới sự theo dõi của chú phỉnh địa**

phương, v.v...) – Dù gói cà-phê cũng như bao “3 số 7” to lớn bao nhiêu, nhưng ngày nào cũng 4, 5 cữ cà-phê thuốc Lào phì phèo thì cũng phải hết sớm... Khi các bao/túi sạch bách, Anh Em đồng tình... CAI! Mà quái lạ, chỉ một ngày sau, bao/túi cà-phê lẫn 3 số 7 “bỗng dưng” đầy tràn... Thiệt là

*Ông đây đã bỏ thuốc Lào,
Thấy 3 số 7 lại đào điều lên!*

[Nguyễn Thừa Bình còn chia sẻ trong Google:] Tôi thường nghe nói, người miền Nam hút thuốc điếu, người miền Trung hút thuốc vắn, và người miền Bắc hút thuốc Lào. Tôi lớn lên và có trí hiểu biết một chút từ những năm 1950, 1960 trở về sau này thì đúng là người miền Trung hút thuốc vắn, người miền Nam hút thuốc điếu thiệt, nhưng người miền Bắc đang ở trong Nam, tôi hiếm thấy ai hút thuốc Lào. Thời đó cho đến trước 30 tháng 4 năm 1975, ngày mà Việt Cộng nghèo đói ngoài Bắc tràn vào trong Nam cướp của, giết người gọi là Giải Phóng tôi đâu có thấy ai hút thuốc Lào bao giờ?...

Ở Phan Thiết, nơi trộn trạo giữa hai miền Trung và miền Nam của nước Việt Nam hình con chữ S, tôi thấy người ta vắn, se thuốc rê làm thuốc vắn, thuốc điếu mà hút. Hút còn dư quý cụ già nhứt định không bỏ đi, lại ị vào cái cột nhà để dành cho đủ nhiều mà vắn hay se lại điếu thuốc khác. Sau khi bắt đầu đời tù “học tập cải tạo”, anh em tù nào đã ghiền hút thuốc lá trước đó thì không ai lại không biết hương vị ngọt ngào, đắng cay của thuốc Lào qua hình dáng của cái điếu cày “**đã chôn điếu xuống lại đào điều lên**”

*****

+> “Các người hãy coi chừng bọn luật sĩ. Họ thích đi lại trong bộ áo thụng, wa được bái chào ngoài công trường, chiếm những ghế nhất trong hội đường và trong đám tiệc. Họ giả bộ đọc những kinh dài để nuốt hết tài sản của các bà goá: Họ sẽ bị kết án nghiêm ngặt hơn” - “Thầy nói thật với các con: Trong

những người đã bỏ tiền vào hòm, bà goá nghèo này đã bỏ nhiều hơn hết. Vì tất cả những người kia bỏ của mình dư thừa, còn bà này đang túng thiếu, đã bỏ tất cả những gì mình có để nuôi sống mình”